

Lieta C-716/19

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2019. gada 26. septembris

Iesniedzējtiesa:

Juzgado de lo Mercantil Nr. 2 de Madrid (Spānija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2019. gada 29. jūlijs

Prasītāji:

ZA

AZ

BX

CV

DU

ET

Atbildētāja:

Repsol Comercial de Productos Petrolíferos, S.A.

Pamatlietas priekšmets

Prasība par negodīgu konkurenci, kas celta pret komercsabiedrību *Repsol Comercial de Productos Petrolíferos, S.A.* (turpmāk tekstā – “*Repsol*”) (LESD 101. un 102. pants), attiecībā uz negodīgu degvielas mazumtirdzniecības cenu noteikšanas praksi.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 8[2]. pantā (turpmāk tekstā – “Regula Nr. 1/2003”) interpretācija saistībā ar pierādījumiem un pierādīšanas pienākumu.

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1/2003 var uzskatīt, ka faktiem, kurus ES dalībvalsts konkurences iestāde – kad šī iestāde rīkojas atbilstoši LESD 101. un 102. pantam, pildot tai ar minēto regulu piešķirtās pilnvaras, Komisijas paziņojumam par Komisijas un ES dalībvalstu tiesu sadarbību, kā arī Komisijas 2004. gada 27. aprīļa Paziņojumam par sadarbību Konkurences iestāžu tīklā (2004/C 101/03) – ir pārbaudījusi un atzinusi par pierādītiem lēmumā, ko vēlāk apstiprināja augstākas instances tiesa un kas ir kļuvis galīgs, ir pilnīgs pierādījuma spēks un tie rada ierobežojošas vai prejudiciālas sekas, citai tiesai iztiesājot turpmākas lietas saistībā ar tiem pašiem faktiem?
- 2) Gadījumā, ja kompetentā valsts tiesa lemj par pārkāpuma esamību saistībā ar līgumu tīklu, vai būtu jāpieņem, ka visus līgumus, kas veido šo tīklu, ietekmē minētā lēmuma saturs, ja vien pārkāpējs nepierāda pretējo? Proti, vai par līgumu tīkliem pieņemtie lēmumi izraisa pierādīšanas pienākuma pāreju?

Atbilstošās Savienības tiesību normas

LESD 101. un 102. pants

Regula Nr. 1/2003

Komisijas Regula (EK) Nr. 2790/1999 (1999. gada 22. decembris) par Līguma 81. panta 3. punkta piemērošanu vertikālu vienošanos un saskaņotu darbību kategorijām.

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/104/ES (2014. gada 26. novembris) par atsevišķiem noteikumiem, kuri valstu tiesībās reglamentē zaudējumu atlīdzināšanas prasības par dalībvalstu un Eiropas Savienības konkurences tiesību pārkāpumiem (turpmāk tekstā – “Direktīva 2014/104”).

Eiropas Komisijas Pamatnostādnes vertikālo ierobežojumu jomā (OV 2010, C 130, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – “Pamatnostādnes vertikālo ierobežojumu jomā”)

13. punkts:

“Noteicošais faktors pilnvarojuma līguma definēšanā 101. panta 1. punkta piemērošanai ir finansiālais vai komerciālais risks, ko pilnvarnieks uzņemas par darbību, kuras izpildei pilnvarotājs to ir izraudzījis par pilnvarnieku. Veicot novērtējumu, šajā sakarā nav būtiski, vai pilnvarnieks darbojas viena vai vairāku pilnvarotāju uzdevumā. Tāpat šā novērtējuma veikšanai nav būtiski, kā šo pušu līgumu kvalificējušas pašas puses vai kā tas kvalificēts valsts tiesību aktos.”

17. punkts:

“[...] ja pilnvarnieks uzņemas vienu vai vairākus [...] riskus vai izmaksas, pilnvarnieka un pilnvarotāja nolīgums netiks kvalificēts kā pilnvarojuma līgums. [...] Ja līguma riskus uzņemas pilnvarnieks, ar to pietiek, lai secinātu, ka pilnvarnieks ir neatkarīgs izplatītājs. [...]”

21. punkts:

“Ja pilnvarnieks uzņemas vienu vai vairākus attiecīgos riskus [...], pilnvarnieka un pilnvarotāja nolīgums nav uzskatāms par pilnvarojuma līgumu 101. panta 1. punkta piemērošanas nolūkā. Šādā situācijā pilnvarnieks tiks uzskatīts par neatkarīgu uzņēmumu, un uz pilnvarnieka un pilnvarotāja nolīgumu 101. panta 1. punkts attieksies tāpat kā jebkuru citu vertikālu nolīgumu gadījumā.”

Komisijas paziņojums par sadarbību starp Komisiju un ES dalībvalstu tiesām EK līguma 81. un 82. panta piemērošanā (OV 2004, C 101, 54. lpp.) (turpmāk tekstā – “Paziņojums par sadarbību”).

Komisijas Paziņojums par sadarbību Konkurences iestāžu tīklā (OV 2004, C 101, 43. lpp.; redakciju latviešu valodā skat. OV 2016, C 374, 10. lpp.).

Atbilstošās valsts tiesību normas

Ley 16/1989, de 17 de julio, de Defensa de la Competencia (1989. gada 17. jūlija Likums Nr. 16/1989 par konkurences aizsardzību)

1. pants “Aizliegta rīcība”

“1. Ir aizliegti visi nolīgumi, lēmumi, kopīgi ieteikumi vai saskaņotas vai apzināti sinhronizētas darbības, kuru mērķis ir kavēt, ierobežot vai izkropļot konkurenci visā iekšzemes tirgū vai kādā tā daļā, kurām ir šādas sekas vai arī kurām varētu būt šādas sekas, it īpaši, ja:

- a) ar to tieši vai netieši tiek noteiktas cenas vai kādi citi tirdzniecības vai pakalpojumu sniegšanas nosacījumi;
- b) ar to tiek ierobežota vai kontrolēta ražošana, izplatīšana, tehnoloģiju attīstība vai investīcijas;
- c) ar to tiek sadalīts tirgus vai apgādes avoti;

d) ar to tirdzniecības attiecībās vai saistībā ar pakalpojumu sniegšanu attiecībā uz līdzvērtīgām darbībām tiek piemēroti nevienlīdzīgi nosacījumi, kas dažiem konkurentiem rada nelabvēlīgāku situāciju salīdzinājumā ar citiem;

e) ar to kā līgumu slēgšanas nosacījums tiek izvirzīts tāds papildpakalpojumu pieņemšana, kuriem pēc savas būtības vai atbilstoši nozares paražām nav saiknes ar šādu līgumu priekšmetu.

[..]”

Īss pamatlietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 Ar 2001. gada 11. jūlija nolēmumu *Tribunal de Defensa de la Competencia* (Kompetences aizsardzības tiesa; turpmāk tekstā – “TDC”) lietā Nr. 490/00 piemēroja *Repsol* naudas sodu 3 005 060,52 EUR apmērā par to, ka no 1993. gada tā tieši un vertikālā veidā noteica degvielas mazumtirdzniecības cenas izplatītājām degvielas uzpildes stacijām, neatkarīgiem uzņēmējiem, noslēdzot ar tiem it kā komisijas vai pilnvarojuma līgumus – degvielas uzpildes staciju īpašnieki uzņēmās būtiskus riskus saistībā ar degvielas pārdošanu trešām personām. Tāpat *Repsol* tika uzdots izbeigt minēto praksi. Šajā pašā procesā tika piemērots sods arī naftas sabiedrībai *Cepsa*. Abi komersanti kontrolē vairāk nekā 50 % ogļūdeņražu tirgus, un *Repsol* tirgus daļa pārsniedz 30 %.
- 2 *Servicio de Defensa de la Competencia* (Konkurences aizsardzības dienests) uzraudzīja iepriekš minētā lēmuma izpildi, un *Comisión Nacional de la Competencia* (Valsts konkurences komisija; turpmāk tekstā – “CNC”) (tagad *Comisión Nacional de los Mercados un la Competencia* – Valsts tirgu un konkurences komisija) ar 2009. gada 30. jūlija lēmumu piemēroja *Repsol* naudas sodu 5 000 000 EUR apmērā par to, tā “netieši noteica mazumtirdzniecības cenas neatkarīgiem uzņēmumiem, kas darbojas, izmantojot tās firmas zīmi, un ierobežoja konkurenci starp sava tīkla degvielas uzpildes stacijām un pārējām degvielas uzpildes stacijām”, un uzdeva tai izbeigt minēto praksi.
- 3 Ar 2015. gada 22. maija spriedumu *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) apstiprināja iepriekšējo nolēmumu, kas ir kļuvis galīgs.
- 4 Vienlaikus 2004. gadā Komisija saskaņā ar EKL 81. pantu uzsāka procedūru pret *Repsol* saistībā ar degvielas piegādi Spānijas degvielas uzpildes stacijām. Saskaņā ar Komisijas 2006. gada 12. aprīļa Lēmumu COMP/B-1/38.348, saistības, kuras šajā procedūrā piedāvāja *Repsol*, tika atzītas par saistošām saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 9. panta 1. punktu, un procedūra tika pabeigta.
- 5 2007. gada 30. maijā *Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio* (Spānijas degvielas uzpildes staciju uzņēmēju konfederācija; turpmāk tekstā – “CEEES”) un *Asociación de Gestores de Estaciones de Servicio* (Degvielas uzpildes staciju pārvaldītāju asociācija; turpmāk tekstā – “AGES”) iesniedza Komisijai sūdzību, apgalvojot, ka degvielas piegādātāji bija noslēguši

savā starpā ar LESD 101. pantu nesaderīgu līgumu, ka *Repsol* ir noteikusi degvielas uzpildes stacijām minimālas tālākpārdošanas cenas, pārkāpjot LESD 101. un 102. pantu, un ka *Repsol* nepildīja Komisijas 2006. gada 12. aprīļa lēmumā tai noteiktās obligātās saistības neierobežot pircēja iespējas noteikt pārdošanas cenu. Sūdzības iesniedzējas lūdza Komisiju atkārtoti uzsākt procedūru attiecībā uz saistībām saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 9. panta 2. punktu.

- 6 Ar 2011. gada 28. aprīļa lēmumu Komisija noraidīja *CEEES* un *AGES* iesniegto sūdzību. Sūdzības iesniedzējas par šo lēmumu cēla prasību Eiropas Savienības Vispārējā tiesā, kas ar 2014. gada 6. februāra spriedumu (lieta T-342/11) prasību noraidīja.
- 7 Prasītājas šajā lietā apgalvo, ka *Repsol* turpina piekopt prettiesisku cenu noteikšanas praksi.

Pamatlietas pušu galvenie argumenti

- 8 Prasītājas apgalvo, ka *Repsol* nepilda *CNC* lēmumus un turpina pārveidot savu degvielas uzpildes staciju tīklu par “īstiem pilnvarniekiem”, proti, nesimulētiem, kas uzņemas darījumu riskus, un tā vietā, lai slēgtu *Platts* noteiktajam indeksam piesaistītus tālākpārdošanas līgumus, kas garantētu nozares konkurētspēju, tā slēdz tīrus pilnvarojuma līgumus un tādējādi kontrolē mazumtirdzniecības cenas visā valsts teritorijā, ņemot vērā tās tirgus daļu. Tās lūdz ierosināt prejudiciāla nolēmuma tiesvedību Tiesā.
- 9 *Repsol* apgalvo, ka, ņemot vērā, ka degvielas uzpildes stacijām tika piešķirtas tiesības piemērot atlaides uz to komisijas maksas rēķina, neesot iespējams prettiesiski noteikt mazumtirdzniecības cenas un ka konkurences iestādes lēmumi attiecas tikai uz līgumiem, kurus tā ir skaidri pārbaudījusi, un, lai arī tās lēmumi ir galīgi, tie nav *prima facie* pierādījums izdarītajam pārkāpumam.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 10 Ir jānoskaidro, kāds pierādījuma spēks ar Regulu Nr. 1/2003 ir piešķirts faktiem, kuri ir atzīti par pierādītiem Eiropas Savienības dalībvalsts konkurences iestādes galīgajā lēmumā, kas ir pieņemts procedūrā saskaņā ar LESD 101. un 102. pantu.
- 11 No paša sākuma procesā, kurā ir pieņemts *TDC* 2001. gada 11. jūlija lēmums (lieta Nr. 490/00), *Repsol* tika vainota nelikumīgā cenu noteikšanas praksē, ciktāl tā paredzēja vispārējus nosacījumus standartlīgumos, par kuriem nenotika apspriešanās ar izplatītāju un kuriem ir šķietama līdzība ar “pilnvarojuma” līgumiem. Valsts konkurences iestāde analizēja līgumu veidus, kurus degvielas izplatīšanas nolūkā izmantoja *Repsol*. *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) 2010. gada 17. novembra spriedumā, ar ko minētais lēmums kļuva galīgs, norādīja: “ņemot vērā konstatējumu, ka tas, kas strīdīgajos līgumos ir dēvēts par “pilnvarnieku” vai “komisionārs”, īstenībā ir neatkarīgs uzņēmums, kas uzņemas

riskus, un ka piegādātājs noteica galīgās mazumtirdzniecības cenas, nerodas šaubas [...], ka apelācijas sūdzības iesniedzējām nevar piemērot grupu atbrīvojumu, kas ir paredzēts bijušajā Regulā Nr. 1984/83 [...]. Tas, ka *Repsol* noteica cenas, it īpaši skaidri atklājas dažos tā sauktajos “komisijas līgumos”, un [...] procesā [*Servicio de Defensa de la Competencia*] tā apgalvoja, ka tā noteica mazumtirdzniecības cenas [...], lai visbeidzot atzītu, ka attiecībās ar pārdevējiem, kas veido aptuveni 2,5 % no tās izplatīšanas tīkla, šī noteikšana atbilda maksimālajai cenai, kas ir saderīgas ar degvielas uzpildes stacijas īpašniekam doto iespēju to samazināt uz viņa komisijas maksas rēķina. Šī pēdējā minētā prakse, kas tika ieviesta pēc 1997. gada noslēgtajos līgumos un pēc Komisijas pieprasījuma, neizkropļo *TDC* sniegtās kvalifikācijas būtību, ko mēs pilnībā apstiprinām.”

- 12 Attiecībā uz minēto atsauci uz faktu, ka izplatītājas degvielas uzpildes stacijas nebija īsti pilnvarnieki, Komisijas 2006. gada 12. aprīļa lēmuma 10. lappuses zemsvītras piezīmē par *Repsol* saistībām, kuru dēļ tika izbeigta saskaņā ar EKL 81. pantu paralēli uzsāktā procedūra pret *Repsol*, Komisija norādīja, ka šis apstāklis “bija jāanalizē sīkāk, lai apstiprinātu, vai dažas degvielas uzpildes stacijas var uzskatīt par “pilnvarniekiem” un vai tās var piešķirt atlaides”, un turpinājumā tā norādīja uz minētās valsts procedūras rezultātiem, kurā tika konstatēts, ka tā sauktie “pilnvarojuma līgumi”, ko bija noslēgušas dažas degvielas uzpildes stacijas un *Repsol*, nebija patiesi pilnvarojuma līgumi.
- 13 *CNC* 2009. gada 30. jūlija lēmumā tika uzskaitīta virkne faktoru, kas ietekmēja mazumtirdzniecības cenu netiešu noteikšanu, proti, iegādes cenas veidošana vai preces nodošana; komisijas maksas un to maksimālā apmēra noteikšana; ieteicamo vai maksimālo cenu paziņošanas sistēma; degvielas uzpildes stacijas īpašnieka pienākumu, kas attiecas uz rēķinu izsniegšanu, uzticēšana uzņēmējam; naftas tirgus dalībnieku loma saistībā ar nodokļu piemērošanu atlaidēm un atlaižu piemērošana maksimālajai vai ieteicamajai cenai.
- 14 Minētajā lēmumā tika secināts, ka izvērtētā rīcība ietvēra mazumtirdzniecības cenu vertikālu noteikšanu, kas ir pretrunā *LDC* 1. pantam un EKL 81. panta 1. punktam, atturot izplatītājus atkāpties no maksimālām ieteicamām cenām un mudinot tās piemērot kā fiksētās vai minimālās cenas, kā par to liecināja apstākļi, ka lielākā daļa degvielas uzpildes staciju pieņēma šīs maksimālās ieteicamās cenas. *CNC* veica pārbaudi saskaņā ar piemērojamo ES tiesisko regulējumu (Līgums, Regula un Pamatnostādnes) un Tiesas judikatūru, izvērtējot saimniecisko un tiesisko kontekstu, kurā tika noslēgti līgumi, līgumu veidus un līgumos paredzēto saimniecisko sistēmu, līgumu noteikumu un līgumslēdzēju pušu saistību kopumu. Tādējādi *CNC* veica novērtējumu, kas ir paredzēts Pamatnostādņu vertikālo ierobežojumu jomā 47. punktā, lai noskaidrotu, vai uzņēmēja – šajā gadījumā *Repsol* – paredzēto nosacījumu dēļ maksimālās cenas kļūva par fiksētām vai minimālām cenām, un turklāt tā ievēroja Pamatnostādņu 2.8. nodaļu un minēto pamatnostādņu 226.–228. punktu par tirgus daļu, kas nepārsniedz 30 % sliksni.

- 15 *CNC* analizēja ne tikai to, vai ar *Repsol*, *Cepsa* un *BP* tīklu saistītas degvielas uzpildes stacijas varēja piešķirt atlaides uz savas komisijas maksas rēķina, bet arī saskaņā ar EST pastāvīgo judikatūru izsmelīgi izskatīja visus tajā norādītos mehānismus, kas varēja izraisīt to, ka maksimālā vai ieteicamā cena faktiski varētu kļūt par fiksēto vai minimālo cenu.
- 16 Prasītājas iesniedza līgumu paraugu, ko *Repsol* piedāvāja visam savam degvielas uzpildes staciju tīklam – un ne tikai tām stacijām, attiecībā uz kurām tika veikta pārbaude –, lai izpildītu *CNC* lēmumu, tādējādi tās vēlējās pamatot savu argumentu, ka šis nolēmums ietekmē visu tīklu, kas izmanto tos pašus noteikumus, un ne tikai *CNC* izskatītos līgumus.
- 17 Problēma rodas tāpēc, ka valsts *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa) līdzšinējā judikatūra attiecībā uz izvērtējumu par to, vai pastāv cenu vertikālā noteikšana, piemērojot Eiropas Savienības konkurences tiesības, ir pretrunīga un izraisa tiesisko nedrošību. Rodas jautājums par to, vai valsts konkurences iestāžu lēmumi – kuru rīcību atbilstoši Eiropas Savienības tiesiskajam regulējumam reglamentē sadarbības, koordinācijas un vienveidības principi – ir būtiska norāde, tostarp *prima facie* pierādījums, par attiecīgo uzņēmumu starpā noslēgtā līguma neatbilstību konkurences noteikumiem.
- 18 EST pastāvīgajā judikatūrā ir nepārprotami noteikts, ka, ja uz nolīgumu neattiecas grupu atbrīvojums, ir obligāti jāizpilda EKL 81. panta 3. punktā paredzētie nosacījumi, un, ja tie nav izpildīti vai arī ja nav saņemts individuāls atbrīvojums, nolīgums ir aizliegts un spēkā neesošs saskaņā ar EKL 81. panta 2. punktu.
- 19 Attiecībā uz atbilstošu Eiropas Savienības Tiesas judikatūru ir jāmin spriedumi, kas ir pasludināti šādās lietās:
- Spriedums, 2017. gada 23. novembris, *Gasorba u.c.*, C-547/16, ECLI:EU:C:2017:891. Tiesa apstiprināja, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 9. panta 1. punktu pieņemtajā Komisijas lēmumā attiecībā uz saistībām nevar “legalizēt” attiecīgā uzņēmuma rīcību tirgū un vēl jo mazāk ar atpakaļejošu spēku. Savos secinājumos ģenerālvokāte norādīja, ka “Komisijas saistību lēmums nekādā ziņā neliedz konkurences iestādēm un dalībvalstu tiesām lemt par attiecīgo lietu, ņemot vērā, ka tās piemēro LESD 101. un 102. pantu un vajadzības gadījumā var konstatēt pārkāpuma esamību”. Turklāt viņa uzsvēra, ka valsts tiesa Komisijas sniegto vērtējumu var uzskatīt par sākotnēju pierādījumu uzņēmumu starpā noslēgtā līguma neatbilstībai konkurences noteikumiem, lai arī valsts tiesa, pamatojoties uz turpmāku izpēti un padziļinātu izvērtējumu, var izdarīt tajā pašā lietā pilnībā vai daļēji atšķirīgus secinājumus.
- 20 Spriedums, 2008. gada 11. septembris, *Tobar e hijos*, C-279/06, ECLI:EU:C:2008:485. Norādot, ka “pamata prāvā apstrīdētā līguma kvalifikācija atbilstoši konkurences noteikumiem ir būtiska iesniedzējtiesai izskatīšanai nodotās prāvas iztiesāšanai, Tiesai, pirmkārt, ir jāatgādina būtiskie kritēriji šādas kvalifikācijas veikšanai”, spriedumā ir apgalvots, ka “tomēr noteicošais apstāklis,

kas ir jāņem vērā, lai noskaidrotu, vai degvielas uzpildes stacijas īpašnieks ir neatkarīgs uzņēmējs, izriet no līguma, kas ir noslēgts ar pilnvarotāju, un it īpaši no netiešiem vai tiešiem šī līguma noteikumiem, kuri attiecas uz tādu finanšu risku un komercrisku uzņemšanos, kas ir saistīti ar preču tirdzniecību trešām personām. Jautājums par risku ir jāanalizē, ņemot vērā katru atsevišķu gadījumu un drīzāk ņemot vērā faktisko ekonomisko stāvokli nekā līgumattiecību juridisko kvalifikāciju valsts tiesībās (spriedums *CEEES*, 46. punkts)”. Turpinājumā 67., 70. un 71. punktā Tiesa izklāsta savus secinājumus par pārbaudēm, kas ir jāveic tiesām, lai izvērtētu mazumtirdzniecības cenas noteikšanas noteikumus, ņemot vērā līguma saistību kopumu, kā arī pamatlīnijas dalībnieku rīcību, un lai noskaidrotu, vai maksimālā tirdzniecības cena patiesībā nav tā pati fiksētā vai minimālā cena un vai to nenosaka netieši vai slēpti apstākļi.

- 21 Spriedums, 2009. gada 2. aprīlis, *Pedro IV*, C-260/07, ECLI:EU:C:2009:215. Tiesa ir nospriedusi, ka “līgumu klauzulām par mazumtirdzniecības cenu [...] var tikt piemērots kategoriju atbrīvojums saskaņā ar Regulu Nr. 1984/83 un Regulu Nr. 2790/99, ja piegādātājs nosaka tikai maksimālo pārdošanas cenu vai iesaka pārdošanas cenu un ja pārdevējam tādējādi ir reāla iespēja noteikt mazumtirdzniecības cenu. Savukārt šie atbrīvojumi šādām klauzulām nav piemērojami, ja ar tām piegādātājs tieši vai ar netiešiem vai slēptiem paņēmieniem nosaka mazumtirdzniecības cenu vai minimālo pārdošanas cenu. Iesniedzējtiesai, ņemot vērā visus līgumiskos pienākumus to saimnieciskā un juridiskā kontekstā, kā arī pamata lietas dalībnieku rīcību, jāizvērtē, vai šādi pasākumi ierobežo pārdevēju.”
- 22 2006. gada 14. decembra spriedumā *CEEES* (C-217/05, ECLI:EU:C:2006:784) ir norādīts, ka valsts tiesai veicamajā pārbaudē ir jāanalizē arī tas, vai piegādātājs ir devis iespēju piešķirt nelielu atlaidi uz izplatītāja komisijas maksas rēķina.
- 23 Eiropas Savienības Pirmās instances tiesas spriedums, 2005. gada 15. septembris, *Daimler Chrysler*, T-325/01, ECLI:EU:T:2005:322.
- 24 Šķiet, ir skaidrs, ka no judikatūras izriet, ka valsts konkurences iestādes lēmumi, kas turklāt ir kļuvuši galīgi, ir jāuzskata par sākotnēju pierādījumu līguma neatbilstībai Eiropas tiesiskajam regulējumam konkurences jomā.
- 25 Savukārt tas, ka konkurences iestāžu starpā ir jāvalda sadarbības garam, ir skaidri norādīts gan ES tiesību aktos, gan Eiropas Komisijas lēmumos.
- 26 Pirmkārt, Regulas Nr. 1/2003 15. un 16. apsvērumā it īpaši ir uzsvērtā doma, ka Komisija un valsts konkurences iestādes kopā veido publisko iestāžu tīklu, kas, cieši sadarbojoties, piemēro Kopienas konkurences tiesību normas, un ka notiek informācijas apmaiņa, lai arī tā ir konfidenciāla, ko var izmantot kā pierādījumu.
- 27 No Direktīvas 2014/104 skaidri izriet, ka pierādījumiem, kas iegūti jebkādā procedūrā, ir jābūt par pamatu sūdzībai, tādējādi galīgiem administratīviem lēmumiem, ar kuriem ir konstatēta konkurences tiesību pārkāpumu izdarīšana, ir jābūt saistošiem civillietu tiesai, kas izskata prasību saistībā ar pārkāpumu.

- 28 Otrkārt, Paziņojuma par sadarbību mērķis ir nodrošināt vienveidīgu tiesību piemērošanu, tādējādi, īstenojot valsts konkurences tiesības nolīgumu jomā, nevar izdarīt secinājumus, kas atšķirtos no secinājumiem, kuri izriet no Eiropas [Savienības] tiesībām.
- 29 Treškārt, atbildot uz jautājumiem, kurus Spānijas tiesas uzdeva Komisijai par strīdiem, kas bija jāatrisina saistībā ar cenu noteikšanas praksi un tās saderību ar EKL 81. pantu, minētā iestāde atkārtoti apstiprināja, ka tai nebija jāsniedz komentāri par izmeklēšanu, ko valsts konkurences iestāde vēl nebija pabeigusi, ne arī par faktiem, kurus iztiesāja Spānijas iestādes.
- 30 Savukārt, lai pamatotu savu 2011. gada 28. aprīļa lēmumu, ar ko tika noraidīta *CEEES* un *AGES* 2007. gada 30. maijā iesniegtā sūdzība par *Repsol*, Komisija norādīja, ka šo jautājumu bija izskatījusi *CNC* 2009. gada 30. jūlija lēmumā, ar ko *Repsol* tika piemērots naudas sods par tiem pašiem faktiem, kas ir minēti sūdzībā, un tādēļ Komisija uzskatīja, ka tās iesaistīšanās izraisītu centienu dublēšanos. Šo nostāju apstiprināja Vispārējā tiesa lietā T-342/11.
- 31 Tāpēc šī tiesa uzskata, ka ir jāiesniedz Eiropas Savienības Tiesai lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu.

DARBA VERSIJA